
SJORS
24 APRIL 1965
VERSCHIJNT
WEKELIJKS
Nr.
17
van de Rebellenclub
KEARON

VRAGEN STAAT VRIJ

Kunt u mij iets vertellen over het

BRAILLESCHRIFT?

Henk Willems, Groningen

Louis Braille was de Fransman, die in 1829 dit naar hem genoemde schrift voor blinden maakte. Hij was zelf op driejarige leeftijd blind geworden en in het Blindeninstituut te Parijs opgevoed. Zijn schrift vervangt de letters zoals wij die kennen door punten die met de vingertoppen kunnen worden gevoeld. Met zes punten, gerangschikt in drie rijen van twee, kunnen alle letters, cijfers en leestekens worden voorgesteld, afhankelijk van welke van de zes punten wordt of worden weggelaten. Het brailleschrift is op het ogenblik over de hele wereld het meest gebruikte blindenschrift. Tegenwoordig zijn er in veel plaatsen braillebibliotheken, zodat ook blinden over een grote collectie boeken kunnen beschikken.

Kunt u mij iets over het verschijnsel

EROSIE *vertellen?*

Frits de Ruyter, Antwerpen

Erosie noemt men het verweren van gesteenten. Regen en waterstromen slijpen onafgebroken de gesteenten af, de branding knaagt aan de rotsen langs de kusten, het water lost tal van mineralen op en als het in rotsspleten bevriest, doet het de hardste gesteenten barsten en vergruizen. Maar ook zandstormen vreten de gesteenten aan en zo zijn er nog vele oorzaken, waardoor in de loop van duizenden en duizenden jaren ook de hoogste bergen tenslotte worden afgebroken.

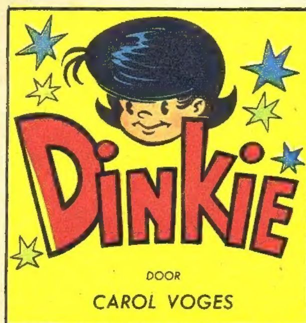

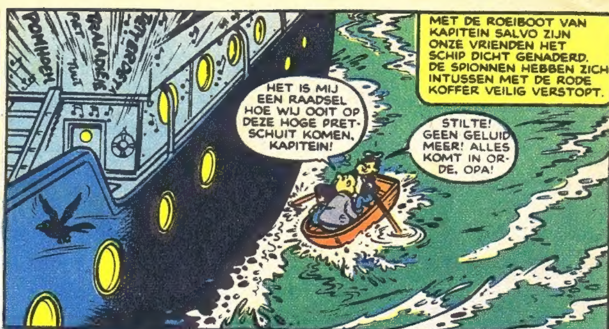

Wie was **CHEOPS?**

Bart Huisman, Sittard

Cheops, de machtige Egyptische koning uit ongeveer 2700 voor Christus, is de bouwer van de grootste piramide, die ligt bij het tegenwoordige Caïro. Volgens de Griekse geschiedschrijver Herodotus zouden twintig jaar lang telkens honderdduizend mensen gedurende drie maanden aan de bouw hebben gewerkt. Het grondvlak was tweehonderddertig meter in het vierkant en de top was honderdzevenenveertig meter hoog. Doordat de marmeren bekleding en vele stenen later als bouwmateriaal in Caïro zijn gebruikt, is de piramide nu iets kleiner. Dat al dit werk alleen maar zou hebben gediend om een koning aan een grafmonument te helpen, hebben velen niet willen geloven. Vandaar dat men in deze piramide allerlei verborgen betekenissen heeft gezocht.

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

MET DE ROEIBOOT VAN KAPITEIN SALVO ZIJN ONZE VRIENDEN HET SCHIP DICHT GENADERD. DE SPIONNEN HEBBEN ZICH INTUSSEN MET DE RODE KOFFER VEILIG VERSTOPT.
HET IS MIJ EEN RAADSEL HOE WIJ OOIT OP DEZE HOGE PRET-SCHUIT KOMEN, KAPITEIN!
STILTE! GEEN GELUID MEER! ALLES KOMT IN OR-DE, OPA!

EN DAN TE BEDENKEN DAT IN HET FEESTGE-WOEL TWEE BOE-VEN MET MIJN KOFFER VOL DO-CUMENTEN ROND-SCHARRELEN!
HET IS VRESELIJK DAT VAN PROFESSOR PIECKERS OPDRACHT NOG NIETS IS TE-RECHTGEKOMEN!

RUSTIG BLIJVEN, MENSEN! STEL VER-TROUWEN IN EEN BESNORDE ZEEBONK! IK VOEL DE PLAN-NEN KOMEN!

JULLIE ZIJN ME OOK EEN STELLETJE WARM-BADWATERHELDEN! KIJK EENS HIER! DIT IS EEN EINDJE TOUW MET EEN STEVIGE HAAK AAN HET UITEINDE...

ZWIEPS
EN MET EEN FRAAIE WORP KOMT DIE HAAK...

DENG
...PRECIES OP DE PLAATS WAAR IK HEM HEBBEN WILDE. WE KUNNEN NU ZO NAAR BOVEN KLIM-MEN! VOLG MIJ!
VOOR MAST-KLIMMEN HAD IK VROEGER EEN TIEN. IK WAAG HET ER MAAR OP!
!

IK BEN BLIJ DAT TE HOREN, OPA. HET SCHEEPSORKEST SPEELT JUIST EEN VRO-LIJKE MARS. VOORUIT, DAAR GAAN WE DAN!
?
?

LINKS, RECHTS, LINKS, RECHTS, LINKS, RECHTS, LINKS...
JAMMER VAN UW ROEIBOOT, KAPITEIN SALVO.
OEMF!

OLD SHATTERHAND
EN WINNETOU
DOOR DR. KARL MAY

HEE, IK ZIE HIER HET SPOOR VAN DRIE BLANKEN...

TEGEN HET VALLEN VAN DE AVOND HAALT OLD SHATTERHAND DE DRIE MANNEN IN.

U HEBT ONS AAN HET SCHRIKKEN GEMAAKT!
MAG IK WETEN WAAR U HEEN GAAT EN HOE U HEET?

WE ZIJN OP WEG NAAR NUGGET-TSIL. MIJN NAAM IS GATES.
NAAR NUGGET-TSIL? DAAR LIGT HET GRAF VAN INTSHU-TSHUNA EN VAN ZIJN DOCHTER NSHO-TSHI!

EN U? WAAR GAAT U HEEN?
IK BEN OP ZOEK NAAR HUIDEN. IK BEN JAGER. MAAR... BENT U NIET BANG DAT DE COMANCHEN ER BEZWAAR TEGEN HEBBEN DAT U IN HUN GEBIED RONDZWERFT?

WEL NEE, WE LOPEN HELEMAAL GEEN GEVAAR! WE HEBBEN EEN AANBEVELING BIJ ONS VAN MENEER SANTER. DIE IS BEVRIEND MET HET OPPERHOOFD VAN DE COMANCHEN, TANGUA!

SANTER! DAT IS DE MOORDENAAR VAN INTSHU-TSHUNA! IK MOET WETEN WAT DIE OP DE PLAATS VAN ZIJN MISDAAD UITVOERT!

KAN IK DE NACHT IN UW KAMP DOORBRENGEN? HET IS TE DONKER OM VERDER TE RIJDEN!

U LIJKT ME EEN STERKE KEREL TE ZIJN! VOELT U ER IETS VOOR MET ONS VERDER TE TREKKEN? SANTER KAN BEST EEN MANNETJE ERBIJ GEBRUIKEN.

VOOR IK DAT BELOOF, WIL IK EERST WETEN WAT HET DOEL VAN UW TOCHT IS.
NATUURLIJK, IK ZAL HET U VERTELLEN. WE ZIJN OP ZOEK NAAR EEN SCHAT.

EEN PAAR JAAR GELEDEN IS SANTER ERIN GESLAAGD HET SPOOR VAN WIN-NETOU TE VOLGEN, TOEN DIE MET ZIJN ZUSTER GOUD WAS GAAN HALEN UIT HUN GEHEIME BERGPLAATS IN NUGGET-TSIL.

SANTER KWAM NET TE LAAT, WANT DE INDIANEN WAREN AL MET GOUD BELADEN OP DE TERUGWEG.

SANTER DACHT DAT HET GEEN ZIN HAD VERDER TE ZOEKEN, OMDAT HIJ NIET VERMOEDDE DAT ER NOG GOUD IN HUN BERG-PLAATS WAS ACHTERGEBLEVEN.

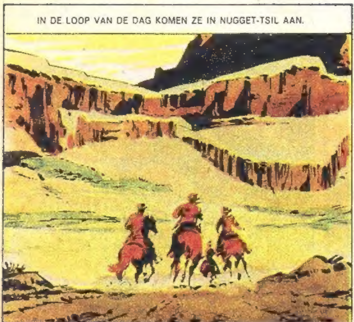

SANTER HEEFT ER TWEE NEERGESCHOTEN, MAAR WINNETOU HEEFT KANS GEZIEN TE ONTSNAPPEN.

WE HEBBEN NU GEHOORD DAT WINNETOU DOOD IS. WE KUNNEN DUS ZONDER BEZWAAR EENS GAAN KIJKEN WAT ER NOG IN DIE BERG-PLAATS LIGT.

IK ZAL WEL BIJ DIT TUIG MOETEN BLIJVEN, WIL IK DIE SANTER TE PAKKEN KRIJGEN!

DE VOLGENDE MORGEN GAAT OLD SHATTERHAND MET DE DRIE KERELS OP WEG.

IN DE LOOP VAN DE DAG KOMEN ZE IN NUGGET-TSIL AAN.

WAAR KUNNEN WE MENEER SANTER VINDEN?
HELEMAAL OP DE TOP, BIJ HET GRAF VAN DE APACHEN.

RAADSELS ROND DE EDELWEISS-SCHOOL

Belinda bekent dat zij op last van Bob en Pamela moet uitzoeken waar zich de briljanten van dokter Norman precies bevinden.

BOB EN PAMELA DROMEN VAN DE SCHATTEN, DIE ZIJ IN HUN BEZIT DENKEN TE KRIJGEN.

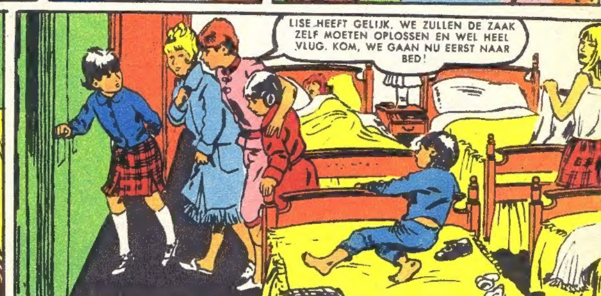

DIE NACHT KAN BELINDA NIET SLAPEN. . .

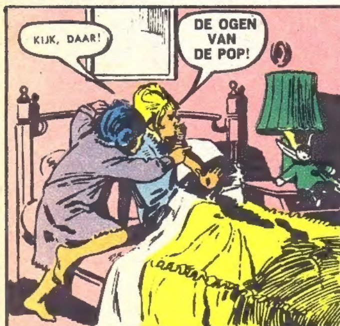
PLOTSELING SCHIET BELINDA OVEREIND. DE MAAN SCHIJNT PRECIES NAAR BINNEN. . .

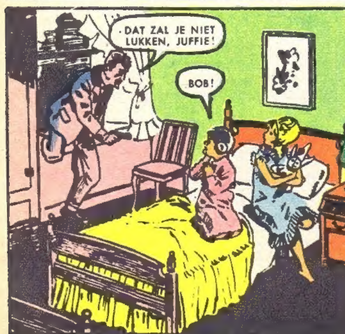

ZAL BELINDA AAN BOB KUNNEN ONTSNAPPEN EN WAT ZAL ER GEBEUREN MET DE POP VAN LISE?

DE SCHIPBREUKELINGEN

ZONDER VERDERE INCIDENTEN KWAMEN WE AAN ONS STRANDJE, WAAR DE DIEREN GEMAKKELIJK OP HET DROGE KONDEN KOMEN.
HET KAMP WAS VERLATEN, MAAR TOEN WE BEZIG WAREN DE DIEREN VAN HUN ZWEMGORDELS TE ONTDOEN, HOORDEN WE ROEPEN EN DAAR KWAMEN MIJN VROUW, ERNEST EN JACK VANACHTER DE ROTSEN TE VOORSCHIJN.

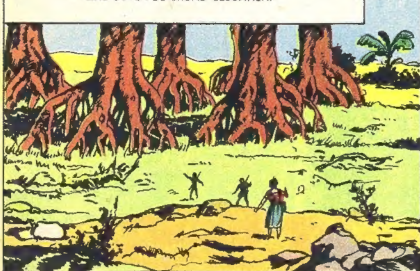

ZE RAAKTEN NIET UITGEKEKEN OP ALLES WAT WE HADDEN MEEGEBRACHT. MIJN VROUW WAS DOLBLIJ MET HET KEUKENGEREI.
DE JONGENS WAREN VOL BEWONDERING VOOR ONS NIEUWE ZEIL EN ZOUDEN HET LIEFST ZIJN GAAN SPELEVAREN, MAAR EERST MOEST DE BOOT LEEGGEMAAKT WORDEN.

MIJN VROUW MAAKTE DE MAALTIJDEN KLAAR, TERWIJL WIJ ALLES VAN BOORD HAALDEN. DAARBIJ NAM ZE DE PANNEN METEEN IN GEBRUIK.
HET WERD EEN WARE FEESTMAALTIJD. WE ATEN ZELFS AAN EEN GEDEKTE TAFEL. HET MENU BESTOND UIT KAAS, SCHEEPSBESCHUIT EN EEN OMELET VAN SCHILDPADEIEREN. MET EEN FLES WIJN (UIT DE HUT VAN DE KAPITEIN) BESLOTEN WE DE MAALTIJD.

EN VERTEL ONS NU EENS, HOE JE AAN DIE SCHILDPADEIEREN GEKOMEN BENT!

TERWIJL DE AVOND VIEL, LUISTERDEN WE, ROND HET VUUR GEZETEN, NAAR HET VERHAAL VAN MIJN VROUW.
ZE WAREN VROEG OP PAD GEGAAN EN VOLGDEN HET RIVIERTJE TOT ZE BIJ EEN GROTE VALLEI KWAMEN.

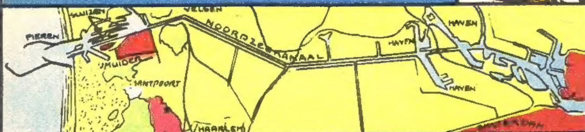

HET WAS DAAR ERG HEET EN NERGENS WAS ENIGE SCHADUW. NA UREN IN DE HITTE VOORTGEZWOEGD TE HEBBEN ZAGEN ZE EEN GROEP BOMEN.
DAAR IS GELUKKIG WAT SCHADUW!

HET BLEKEN REUSACHTIG GROTE BOMEN TE ZIJN, MAAR HET MERKWAARDIGSTE WAS WEL DAT DE WORTELS EEN EIND BOVEN DE GROND BEGONNEN.

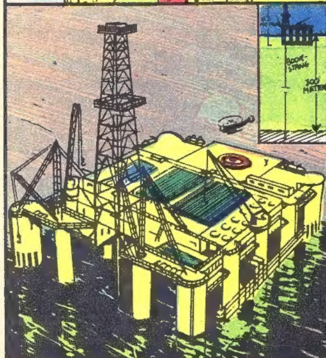

ONDER DE BOMEN WAS HET HEERLIJK KOEL EN ZE BESLOTEN HIER DE MEEGEBRACHTE SCHEEPSBESCHUIT OP TE ETEN.
HIER MOESTEN WE GAAN WONEN!
DAAR ZEG JE WAT! IN ONS KAMP IS HET OVERDAG NIET TE HARDEN VAN DE HITTE!
INTUSSEN WAS ERNEST NAAR DE EIGENLIJKE STAM VAN EEN VAN DE BOMEN GEKLOMMEN EN HAD MET EEN TOUW DE DIKTE GEMETEN. DIE WAS RUIM VIJF METER, TERWIJL ZE DE HOOGTE OP ZESTIG METER SCHATTEN.

Wist je, dat...

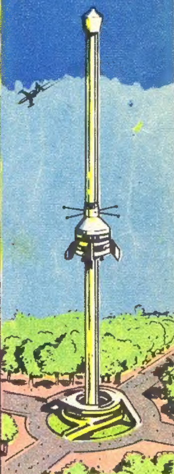
... HET NOORDZEEKANAAL HET GROOTSTE GEGRAVEN KANAAL TER WERELD WORDT? HET KRIJGT EEN BREEDTE VAN 300 METER EN EEN DIEPTE VAN 15.50 METER. HET SUEZ- EN PANAMAKANAAL BLIJVEN DAN IN DE BREEDTE, DIEPTE EN GROOTTE BIJ HET NOORDZEEKANAAL ACHTER. DE MONDING VAN HET KANAAL WORDT OOK VERGROOT. DE VERLENGDE PIEREN ZORGEN ER DOOR HUN SPECIALE VORM VOOR DAT ER DOOR DE ZEESTROMING GEEN ZAND IN DE KANAALMOND WORDT AFGEZET. HET NOORDZEEKANAAL HEEFT AL DE GROOTSTE SLUIZEN VAN EUROPA.

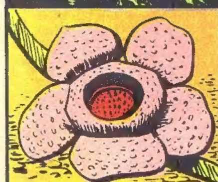
... MEN VOLGEND JAAR MET EEN DRIJVEND BOOREILAND IN DE NOORDZEE GAAT ZOEKEN NAAR GAS EN OLIE? HET EILAND WORDT OP HET OGENBLIK IN ENGELAND GEBOUWD. HET ZAL NIET MET LANGE, UITSCHUIFBARE POTEN OP DE ZEEBODEM STAAN, ZOALS DE MEESTE ANDERE, MAAR HET RUST OP REUSACHTIGE DRIJVERS, DIE ZICH DIEP ONDER WATER BEVINDEN. HET EILAND KAN BOREN IN WATEREN MET EEN MAXIMALE DIEPTE VAN 300 METER. ER KAN TOT OP EEN DIEPTE VAN 6000 METER GEBOORD WORDEN. HET EILAND IS 83 METER HOOG EN HEEFT EEN BEMANNING VAN 50 KOPPEN. HET WORDT MET ZWARE ANKERS OP ZIJN PLAATS GEHOUDEN.

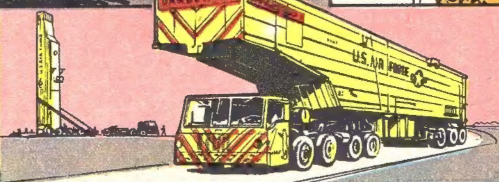
... ER IN AFRIKA WAARSCHUWINGSBORDEN LANGS DE WEGEN STAAN IN VERBAND MET OVERSTEKEND WILD?

... ER IN MÜNCHEN EEN 100 METER HOGE UITZICHTTOREN WORDT GEBOUWD, DIE DIENST ZAL DOEN OP DE INTERNATIONALE VERKEERSTENTOONSTELLING VAN 25 JUNI TOT 3 OKTOBER? VANUIT EEN DRAAIENDE GLAZEN CABINE VAN TWEE VERDIEPINGEN ZULLEN DE BEZOEKERS EEN PRACHTIG UITZICHT HEBBEN.

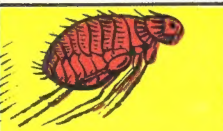
... OP SUMATRA DE GROOTSTE BLOEM TER WERELD BLOEIT? DEZE BLOEM, DE RAFFLESIA ARNOLDI, KAN EEN DIAMETER BEREIKEN VAN EEN METER. DE BLOEM TREKT DOOR ZIJN STANK AASVLIEGEN AAN.

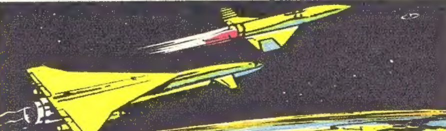
... IN AMERIKA DIT SOORT VREEMDE VRACHTAUTO'S RIJDEN? IN DE OPLEGGER WORDT EEN COMPLETE MINUTEMAN-VASTEBRANDSTOFRAKET VERVOERD. OP DE PLAATS VAN BESTEMMING WORDT DE AANHANGER LOSGEKOPPELD EN VERTICAAL BOVEN EEN BETONNEN PUT GEZET, WAARNA MEN DE RAKET IN ZIJN GEPANTSERDE SILO LAAT ZAKKEN. NA HET AANKOPPELEN VAN HET ELEKTRONISCH GEDEELTE VAN DE RAKET SLUIT MEN DE OPENING VAN DE SILO AF MET EEN STALEN DEUR. DAN IS DE MINUTEMAN STARTKLAAR.

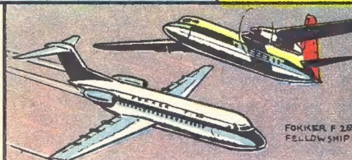
... HET DUITSE RODE KRUIS EEN AMFIBIEAUTO HEEFT GEKREGEN, DIE TIJDENS OVERSTROMINGSRAMPEN KAN WORDEN INGEZET?

... EEN VLO DE GROOTSTE SPRINGER TER WERELD IS? HIJ KAN EEN AFSTAND VAN 40 CM IN ÉÉN SPRONG OVERBRUGGEN. DIT IS 200 MAAL ZIJN EIGEN LENGTE. ALS DE MENS DIT ZOU KUNNEN, ZOU HIJ SPRONGEN KUNNEN MAKEN VAN 300 À 400 METER.

... OVER RUIM TIEN JAAR VLIEGTUIGEN RUIMTEVLUCHTEN KUNNEN MAKEN? LOCKHEED IN AMERIKA HEEFT EEN TWEETRAPSRAKETVLIEGTUIG ONTWORPEN DAT TIEN PASSAGIERS NAAR EEN RUIMTESTATION KAN BRENGEN. OP HET RAKETVLIEGTUIG IS EEN TWEEDE GEMONTEERD DAT OP GROTE HOOGTE WORDT GELANCEERD. HET TRANSPORTDEEL KEERT NAAR DE AARDE TERUG EN LANDT MET BEHULP VAN TWEE STRAALMOTOREN ONDER DE VLEUGEL. HET TWEEDE VLIEGTUIG BEZOEKT HET RUIMTESTATION EN KEERT DAARNA IN GLIJVLUCHT NAAR DE AARDE TERUG. MET DIT VLIEGTUIG WORDEN RUIMTESTATIONS BEVOORRAAD EN DE BEMANNINGEN AFGELOST.

... DE FOKKER FRIENDSHIP EEN GROOT SUCCES IS GEWORDEN? ER ZIJN TOT HEDEN 300 STUKS VAN DIT TYPE VERKOCHT. MET DE BOUW VAN DE OPVOLGER VAN DE FRIENDSHIP, DE FELLOWSHIP, IS MEN BEGONNEN. DIT TOESTEL KAN 65 PASSAGIERS VERVOEREN (DE F 27 52 PASSAGIERS) EN KOMT EIND 1968 IN DE LUCHT. MEN VERWACHT ONGEVEER 250 FELLOWSHIPS TE VERKOPEN.

... IN AMSTERDAM TIJDENS DE ENGELSE WEEK, DIE VAN 15 TOT 23 MEI WORDT GEHOUDEN, DRIE BUSROUTES DOOR ECHTE LONDENSE DUBBELDEKSBUSSEN ZULLEN WORDEN GEREDEN? OP DE AMSTEL ZULLEN DEMONSTRATIES WORDEN GEGEVEN MET EEN HOVERCRAFT (LUCHTKUSSENVOERTUIG). ER ZIJN IN DIE WEEK 18 BRITSE OORLOGSSCHEPEN IN DE HAVEN TE BEZICHTIGEN.

Butter

STOP PIETER.
HIER IS DE WINKEL
WAAR IK M'N BOOD-
SCHAPPEN MOET
DOEN

ZEG.
VERGEET DE RUYTER
CHOCOLADEHAGEL
NIET. DAAR KRIJG JE
VAN DIE MACHTIGE
VERKEERSSPELDJES
BIJ

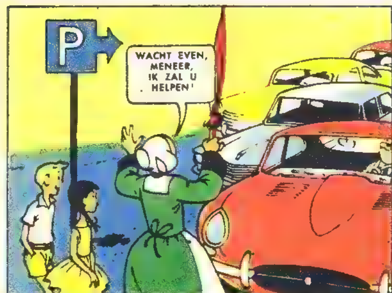
KIJK, DE RUYTER KOMT
NU OOK MET RONDE
VERKEERSSPELDJES.
BIJ ELK PAK DE RUYTER
CHOCOLADEHAGEL KRIJG
JE ER EEN CADEAU!

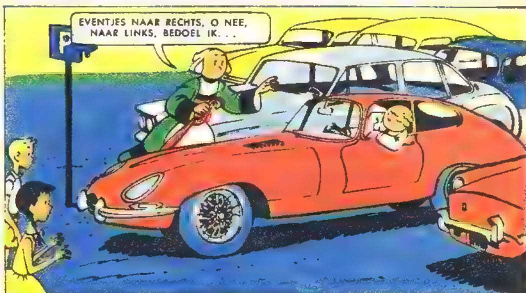
DE RUYTER HEEFT STEEDS NIEUWE VERRASSINGEN. WIE WEET WAT
ER STRAKS WEER KOMT!

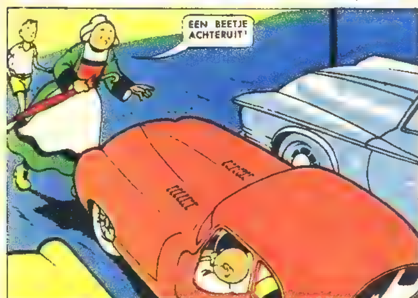

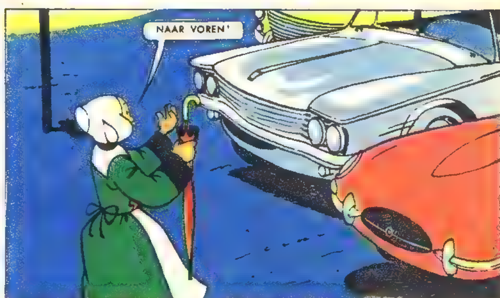
Toosje Tontel

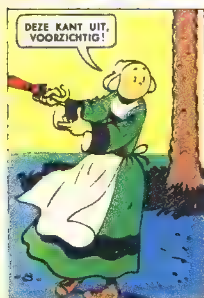

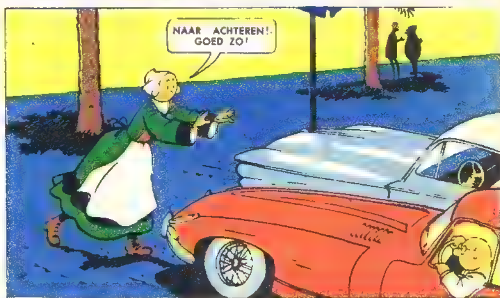

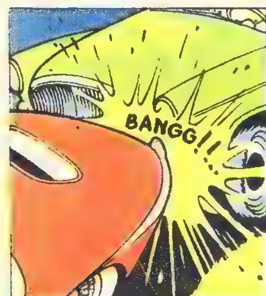

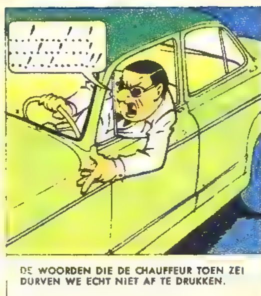

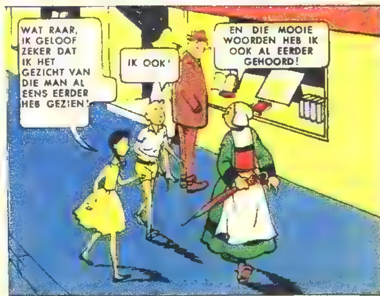

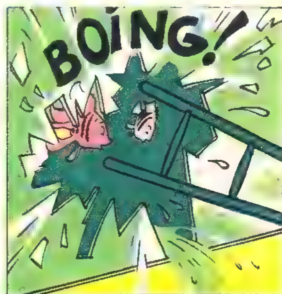

DRIE KAARTJES VOOR HET DIEPZEE. . . EH. . . DIEPZEEMU. . .
DIEPZEEMUSEUM. . . ALSTUBLIEFT!
AQUARIUM

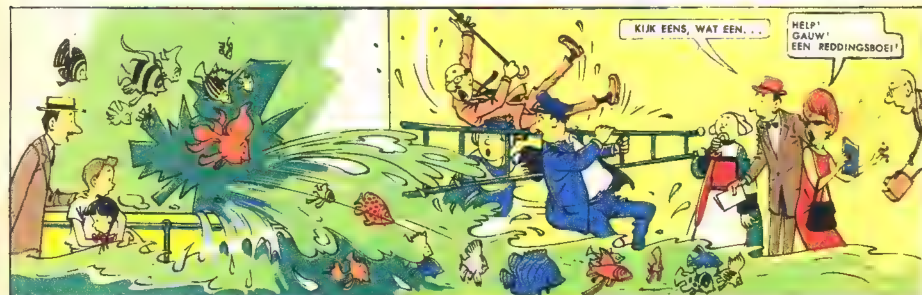

OP DE BENEDENVERDIEPING, BIJ HET GROTE AQUARIUM.
MET ZO'N GROTE LADDER KUNT U HIER BIJNA NIET DOOR!
DAT IS ZO, MAAR HET ZAL TOCH MOETEN GEBEUREN.

IK ZAL U WEL HELPEN! IK ZAL U PRECIES VERTELLEN WAT U DOEN MOET!

KOM MAAR, EVEN NAAR LINKS, VOORZICHTIG!

EVEN NAAR ACHTEREN!

BOING!

KIJK EENS, WAT EEN. . .
HELP! GAUW! EEN REDDINGSBOEI!

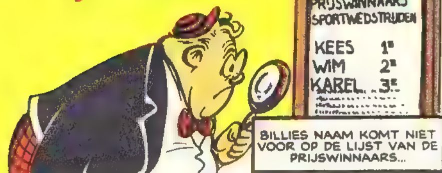

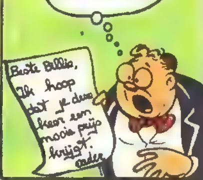

EEN KWARTIER LATER . .
NEE, HOOR IK BEMOEI ME ER VAST NIET MEER MEE!

UIT DE WEG! JE ZULT ZIEN DAT HIJ WEER EEN RUIT BREEKT!
BENG!

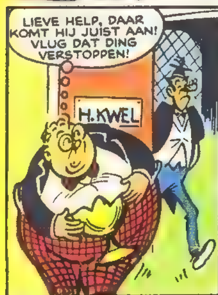
Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

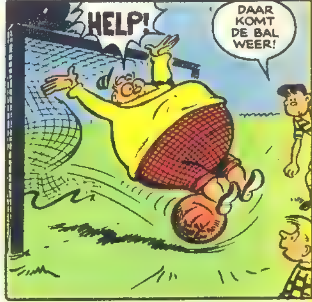

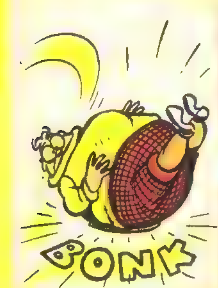

VAL AAN!
HEE, HIER IS ONZE BAL!
HELP!

HOEPEL OP! JE SPEELT NIET EENS MEE!
AU! HELP!

LIEVE HELP, DAAR IS MIJN VADER! HIJ MAG NIET WETEN DAT IK GEEN PRIJS GEWONNEN HEB!
PRIJSUIT-REIKING IN DE AULA

HAI, PAP!
HA DIE BILLIE! BEN IK OP TIJD VOOR DE PRIJS-UITREI-KING?

NEE, U BENT TE LAAT. IK HEB MIJN PRIJS AL BIN-NEN. HIER IS HIJ!
HM, LIJKT ME EEN GOEDKOOP DINGETJE!

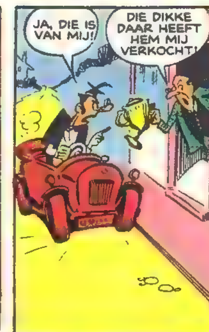

WEET JE WAT WE DOEN? WE VERKOPEN DIT PRUL IN HET DORP EN KOPEN VOOR HET GELD IETS LEUKS!
DORP

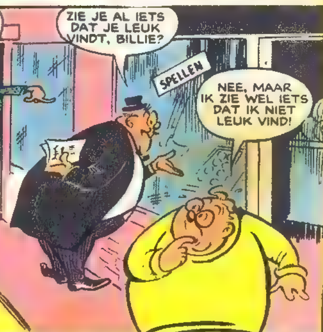

BIJ DE JUWELIER IN HET DORP...
IK WIL HEM GRAAG KO-PEN. GAAT U AKKOORD MET DE PRIJS?
AK-KOORD!
GOUD EN ZILVER

ZO, BILLIE, NU MAG JE IETS UITKIEZEN DAT JE ZELF LEUK VINDT!
JUWELIER
LIEVE HELP!

MAAR DE JUWELIER ZIET DE NAAM VAN MENEER KWEL...
LIJKT ME EEN VERDACHT ZAAK-JE! DAAR MOET IK MEER VAN WETEN!
KWEL

WAT? HEEFT IEMAND MIJN BE-KER VERKOCHT? WACHT EVEN, IK KOM NAAR U TOE!

JA, DIE IS VAN MIJ!
DIE DIKKE DAAR HEEFT HEM MIJ VERKOCHT!

ZIE JE AL IETS DAT JE LEUK VINDT, BILLIE?
SPELLEN
NEE, MAAR IK ZIE WEL IETS DAT IK NIET LEUK VIND!

IK NEEM DEZE ROL-SCHAAT-SEN!
ROL-SCHAATSEN

MAAR JE KUNT NIET EENS ROL-SCHAAT-SEN!

NEE, MAAR ÉÉNS MOET JE HET LEREN EN DIT IS EEN HEEL GESCHIKT OGEN-BLIK!

Amber gaat

AMBER, OP REIS NAAR AMERIKA, WORDT MET HAAR MEDEPASSAGIER RICHARD WILKINSON DOOR PIRATEN GEVANGENGENOMEN. HET PIRATENSCHIP WORDT ECHTER GETROFFEN DOOR EEN VOLTREFFER VAN EEN OORLOGSSCHIP. . .

SPRING, MANNEN! HET IS ONZE LAATSTE KANS!

HELP!

HELP!

HAAL HEN AAN BOORD. DAN KUNNEN ZE ZO DE CEL IN!

DE PIRATEN KIJKEN NIET NAAR HUN GEVANGENEN OM. .

ZE LATEN ONS IJSKOUD ACHTER!

WE MOETEN HIERUIT ZIEN TE KOMEN!

RICHARD PROBEERT DE DEUR VAN DE HUT TE FORCEREN. HET WATER STIJGT SNEL. .

DAT LUKT ZO NIET. LATEN WE HET SAMEN EENS PROBEREN!

AMBER WAADT NAAR DE DEUR. HET IS HAAR BEDOELING DEZE SAMEN MET RICHARD IN TE BEUKEN. . .

NU ONZE SCHOUDERS ERTEGEN!

HET LUKT. ONDER ENORM GEKRAAK BEGEEFT DE DEUR HET.

HET IS GELUKT! NU NAAR HET DEK!

ZE GAAN NAAR BOVEN EN OVERZIEN DE CHAOS .

VOLGENS MIJ KAN HET SCHIP ELK OGENBLIK ZINKEN!

DAAR IS EEN REDDINGBOOT! MAAK HEM KLAAR. DAN ZOEK IK WAT ETEN BIJ ELKAAR!

TERWIJL ZE OVER HET DEK LOOPT, SLAAKT ZE EEN KREET.

RICHARD, KIJK! DAARGINDS IS LAND!

naar AMERIKA

De club van vijf

Pioen is de televisiestudio binnengedrongen, vermomd als de verschrikkelijke sneeuwman...

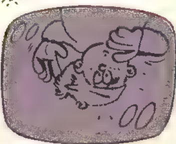

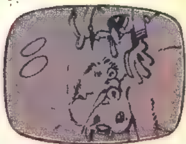

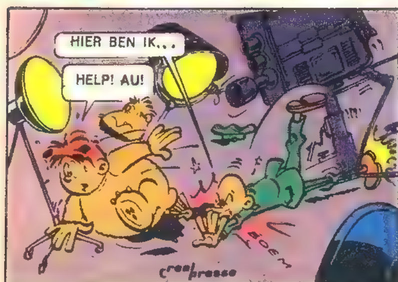

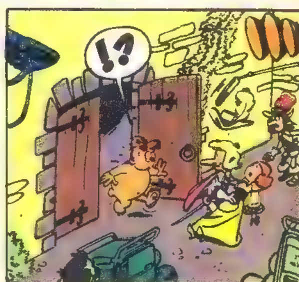

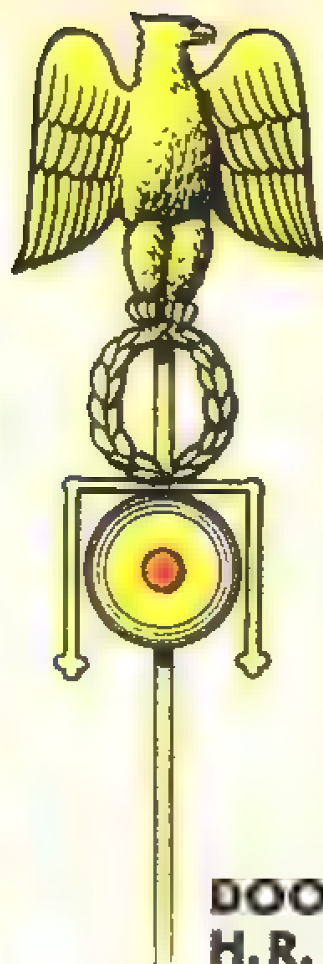

ONDER DE ADELAAR

DOOR H. R. POTTER

DE AVONTUREN VAN TWEE BRITSE JONGENS IN DE ROMEINSE TIJD

HOOFDSTUK 1

Een offer ontrukt aan de goden

Het was een koude dag in februari en ofschoon het al laat in de morgen was, bleef de zon nog steeds achter de wolken verborgen. De spleten in de wanden van de barakken waren met rijp bedekt en op de weg was de nachtelijke sneeuw in smalle, glinsterende banen bijeengewaaid.

Boven aan de stenen treden die leidden naar de uitkijkpost van de vijfde afdeling van het twintigste legioen, stond een schildwacht te stampen van de kou en met kracht op zijn vingers te blazen. Al van enige afstand had hij de aandacht getrokken van een jongen, die een paar lastpony's bij de teugel voerde. De voorbijganger keek naar boven en begon tegen de kleumende man te grijnzen. Afgaande op zijn donkere uiterlijk en op de vorm van zijn nieuwe schild begreep hij meteen dat de man behoorde tot een van de laatste Romeinse lichtingen. Waarschijnlijk was hij pas de vorige herfst in Brittannië aangekomen om na een kort verblijf in Londinium te worden overgeplaatst naar het kamp Noord.

„Mooi weertje, hè, soldaat?" riep hij plagend.

Hoewel de jeugdige Engelsman, Bryn genaamd, nog maar veertien jaar was, had hij al heel wat van deze nieuwelingen ontmoet en daardoor wist hij wel hoe moeilijk sommigen van hen het kregen, als ze voor het eerst ondervonden hoe koud het 's winters in Brittannië kon zijn.

„Mooi weertje, hè, soldaat?" riep hij plagend, ofschoon de scherpe wind hem zelf een blos op zijn wangen had gejaagd.

„Brrr! Wat je maar een mooi weertje noemt!" gromde de Romein. „Geef mij maar liever het zonnetje van mijn geboorteland."

„Waarom heb je je dan ook laten overhalen om in dienst te gaan?" antwoordde de jongen ondeugend. „Was dan ook liever in Italië gebleven!"

De legionair keek met een norse blik neer op de Britse knaap, die hij eenvoudig als een barbaar beschouwde. Toch moest hij toegeven dat dit eigenaardige volkje bij nader inzien soms wel meeviel. Die Engelsen waren tenminste niet te dom om sommige gewoonten van het beschaafde Rome over te nemen, en als ze een beetje Latijn hadden geleerd, speelden ze het zelfs met enige moeite klaar om de bevelen te gehoorzamen die hun werden gegeven. Alleen, je wist nooit wanneer hun oude onbeschaamdheid weer de overhand zou krijgen. Juist toen de soldaat op het punt stond dit brutale kereltje eens op zijn nummer te zetten, ving hij een vleugje op van de stank van de ongelooide huiden die de pony's op hun rug droegen. Hij haalde vol verachting zijn neus op.

„Wat is dat voor rommel die je daar vervoert? Het lijkt wel of ik de lucht van een hut vol Britten ruik!"

„Dit?" vroeg de jongen, met een zijdelingse blik op zijn vrachtje. „O, dit is alles wat er is overgebleven van een troep dode Romeinen, die een slag tegen de Picten hebben verloren," voegde hij er luchtigjes aan toe.

De Romein werd rood van woede. „Als ik mijn post mocht verlaten," schreeuwde hij met overslaande stem, „zou ik je weleens mores leren, ventje! En reken maar dat ik je je rug beter zou laten voelen dan je vader ooit heeft gedaan."

Bryn gaf hem geen antwoord. In plaats daarvan spuwde hij zeer nadrukkelijk op de grond. Daarna vervolgde hij, terwijl de soldaat hem de verschrikkelijkste verwensingen achterna riep, rustig zijn weg. Even later sloeg hij een hoek om en leidde zijn pony's de stadspoorten binnen.

In de buurt van het centrum verliet hij de hoofdstraat en bracht zijn lastdieren tot staan op de binnenplaats van een looierij. Daar moest hij een tijdje wachten, omdat de vracht moest worden nagekeken en omdat de pony's moesten worden onderzocht. De eigenaar van de dieren wilde er namelijk zeker van zijn dat ze goed waren behandeld gedurende de tijd dat ze aan het dorp waar Bryn thuishoorde waren verhuurd. Het onderzoek viel tot volle tevredenheid van de koopman uit en tenslotte telde hij het geld voor de huiden op zijn toonbank uit en overhandigde het aan zijn jeugdige klant.

De jongen bekeek de Romeinse munten achterdochtig. Hij kwam weliswaar uit een streek die al enige tijd door de vreemde indringers was bezet, maar met het geld dat dezen hadden ingevoerd, was hij toch nog niet erg vertrouwd. De dorpelingen onder elkaar hielden voorlopig nog hun stelsel van ruilhandel in ere en daarom boezemde hem het hoopje bronzen en zilveren geldstukken dat hij voor zijn huiden kreeg, weinig vertrouwen in.

De koopman sloeg hem ongeduldig gade. „Nou? Is het soms niet genoeg?" vroeg hij bars.

Bryn fronste zijn wenkbrauwen. „Ik weet niet of het zo wel goed is," zei hij met weifelende stem.

De man gaf hem niet onmiddellijk antwoord, maar riep een ambtenaar van het marktwezen bij zich, die op zijn gemak tussen de menigte kooplustigen op de binnenplaats rondscharrelde. Op zijn verzoek trad deze als getuige op. Nadat de ambtenaar de gebruikelijke vergoeding had ontvangen, legde de koopman hem uit wat hij was overeengekomen met de hoofdman van het dorp waar Bryn woonde, een plaats die ongeveer tien mijl verder naar het zuiden lag.

De huiden werden opnieuw geteld, de prijs werd gecontroleerd en de ambtenaar gaf Bryn de verzekering dat hij het geld rustig kon aannemen. De koopman stak zijn rechterhand uit met de palm naar boven. De jongen gaf er een lichte klap op met zijn eigen rechterhand en daarmee was de koop bezegeld.

Zorgvuldig borg Bryn de munten op in een van de zakken van zijn gordel, slenterde het hek van de binnenplaats uit en bleef aan de straatkant van de looierij een ogenblik treuzelend staan. Hij besefte heel goed dat het zijn plicht was zonder nodeloos oponthoud naar zijn dorp terug te keren, maar het was markt in de stad en de verleiding was wel erg groot om er nog wat te blijven rondhangen.

Hij begon juist de drukte en het geroezemoes op zijn gemak in zich op te nemen, toen hij van dichtbij zijn naam hoorde roepen. Verrast keerde hij zich om. Er kwam een jongen uit zijn eigen streek op hem af, een stuk groter dan Bryn en sterker gebouwd en met een verwarde, vlasblonde haardos.

Bryn beantwoordde de vriendelijke groet met een kort knikje, want in zijn geboorteplaats werd deze jongen beschouwd als een vreemde eend in de bijt. Zelfs zijn naam had een ongewone klank: hij heette Eddi. Zijn moeder was het binnenland ingevlucht, toen haar dorp aan de kust was geplunderd en gebrandschat door een troep buitenlanders, die in de onmiddellijke

omgeving schipbreuk hadden geleden. De vrouw had na allerlei omzwervingen eindelijk rust gevonden op een boerenhoeve aan de rand van het woud. Daar was zij liefderijk opgenomen in de kring der bewoners en weldra had ze toestemming gekregen om haar intrek te nemen in een apart staande lemen hut, waarvan de wanden van rijshout waren opgetrokken. Daar was haar zoon geboren.

Ofschoon Eddi bevriend was met een paar jongens, wier vaders als jagers in het woud leefden, en ofschoon hij ook wel omging met enkele van de dorpsbewoners, kende Bryn hem toch maar oppervlakkig.

Bryn was de zoon van de hoofdman van het dorp. Hij trok het meest op met de zoons van de boeren en handelaren. De vriendelijke groet van de jongen beviel hem maar matig, al ontmoetten ze elkaar dan ook in een vreemde stad. Eddi echter was zo opgewonden, dat hij niet eens merkte dat Bryn hem nogal koel opnam.

,,Heb je ze gezien?" vroeg hij op gejaagde toon, terwijl hij met het hoofd knikte in de richting van het marktplein.

,,Wat bedoel je?" vroeg Bryn met gefronst voorhoofd.

,,Er is een reiziger uit Gallië aangekomen," antwoordde Eddi, een beetje buiten adem. ,,Hij heeft twee kleine, behaarde mannetjes bij zich, die aan een ketting zitten vastgeklonken en die hij laat dansen."

Bryn lachte hem een tikje uit de hoogte toe en hernam: ,,Nou, wat zou dat? Ik heb laatst een dansende beer gezien. Dansende mannetjes zijn toch zeker niets bijzonders?"

,,Maar dit zijn mannetjes met staarten!" zei Eddi op ernstige toon.

,,Kom nou!"

,,Echt waar. En het zijn echte staarten ook. Eerst dacht ik dat ze ze hadden vastgeplakt, maar ik heb met mijn eigen ogen gezien dat ze ze om een paal slingeren die de reiziger bij zich heeft en dat ze er zo maar aan gaan hangen."

Bryn wist niet wat hij ervan moest denken. Hij vergat helemaal dat hij terug moest naar huis.

,,Kom mee," zei hij, terwijl hij zich een weg baande door het marktgewoel. ,,Dat wil ik ook weleens zien. Wijs jij me de weg maar."

Al spoedig hadden ze de plek gevonden waar de vertoning werd gegeven. De belangstelling was zo groot, dat ze aanvankelijk maar een glimp van het gezelschap konden opvangen, maar tenslotte wisten ze zich met behulp van hun ellebogen naar voren te dringen.

In de kring stond een kleine, gebruinde man, die twee apen allerlei kunstjes liet doen. Aan het einde van elke voorstelling hielden de dieren de toeschouwers een houten schaaltje voor en daarbij liepen ze zo parmantig op hun achterpoten, dát het inderdaad wel twee oude kereltjes leken. Een van de apen bleef vlak voor Bryn staan. Bij het zien van deze vreemde verschijning klopte het hart hem van schrik in de keel. Nog nooit had hij een dergelijk wezen ontmoet. Haastig gooide hij de eerste de beste munt die hij in zijn vingers kreeg, in de schaal, uit vrees dat hij anders in moeilijkheden zou komen. Er was geen twijfel aan dat die behaarde mannetjes geheimzinnige krachten bezaten. Stel je voor dat ze die tegen hem zouden richten!

Hij slaakte een zucht van verlichting toen de aap verder ging.

Het leek hem dienstig die middag verscheidene keren een munt in de schaal te werpen. Hij kon er maar niet toe komen het tafereel de rug toe te keren. Die eigenaardige schepsels boeiden hem sterk en tegelijkertijd boezemden ze hem een zekere afkeer in. Zelfs toen Eddi hem toefluisterde dat de zon al begon onder te gaan, kon hij de kermisvertoning nog niet in de steek laten. Hij bleef eenvoudig staan kijken totdat de laatste voorstelling voorbij was, de man met de apen zijn spullen bij elkaar zocht, op iedere schouder een van zijn troetelkinderen neerzette en op weg ging naar een volgend dorp.

Toen de beide jongens eindelijk de stadspoorten passeerden, was de schemering al ingetreden. Met een verschrikte blik speurde Bryn de donkere lucht af. ,,We zijn veel te lang gebleven," zei hij.

Eddi knikte bevestigend. Hij was kennelijk niet erg op zijn gemak. ,,Voordat we bij ons dorp zijn, is het vast al pikdonker. Je zult zien: dan zijn de hekken dicht. Het zou me niet

Haastig gooide hij de eerste de beste munt die hij in zijn vingers kreeg, in de schaal.

verwonderen als straks de wolven komen opdagen om in de vuilnisbelt te gaan wroeten."

„Maak je maar niet ongerust, hoor," zei Bryn kalm. „Voor mij doen ze de hekken nog wel even open, en dan kun jij meteen ook naar binnen gaan. Het lijkt me het beste dat je dan vannacht maar in het dorp blijft slapen in plaats van dat hele eind nog naar huis te lopen. Per slot van rekening is het mijn schuld dat we zo laat zijn."

„Laten we hopen dat de goden met ons zijn," zei Eddi ernstig. „En dat ze ons behoeden voor rovers en dieven en voor de geesten van de nacht."

„Stil toch!" viel Bryn hem vermanend in de rede, terwijl hij zenuwachtig de amulet betastte die hij aan een touwtje om zijn nek droeg. Het leek hem heel onverstandig om over zulke dingen te praten als je nog een flinke wandeling in het donker voor de boeg had. „Kom, laten we er maar een stapje bij opdoen," stelde hij voor. Hij voegde de daad bij het woord en begon op een sukkeldrafje te lopen, juist op het ogenblik dat ze de brede zandweg verlieten om een bochtig pad in te slaan, dat over een stuk hobbelig grasland leidde, waar nu en dan enig struikgewas de eentonigheid verbrak. Weldra hadden ze de stad uit het oog verloren en strekte zich naar alle kanten de wildernis uit. In de verte tekende zich een uitloper van het woud als een zwarte wolk tegen de vage horizon af.

De jongens draafden met een flink vaartje achter elkaar voort zonder een woord te spreken. Er was geen ander geluid te horen dan dat van hun voetstappen op de harde, ongeplaveide grond. Het werd steeds duisterder, maar gelukkig zagen ze tussen de wolken door tenminste nog de eerste sterren verschijnen, zodat ze zich niet geheel en al verloren voelden in de wijde ruimte.

Plotseling bleef Eddi met een schok staan. Snel greep hij Bryn bij de arm en trok hem met zich mee achter een bos brem. Terwijl ze hun adem inhielden, keken ze voorzichtig tussen de struiken door. Ze waren het woud al zo dicht genaderd, dat ze de stammen van de bomen konden onderscheiden, maar het leek Bryn toe dat ze van die kant niets te vrezen hadden. Zwijgend wees Eddi hem een andere richting en toen pas zag hij waarom zijn metgezel hun tocht opeens had onderbroken. „De grijze herder is op pad," fluisterde Eddi bijna onhoorbaar.

Hoewel ze bijna geen hand voor ogen meer konden zien, hadden ze met hun geoefende speurdersblik het silhouet van een wolf ontdekt, die op een lage heuvel de avondlucht stond op te snuiven.

De jongens waren blij dat de wind uit de goede hoek waaide. Het kon best zijn dat het wilde dier het niet zou aandurven om twee menselijke wezens tegelijk aan te vallen, maar ze wisten heel goed dat er nog andere gevaren dreigden. De ervaring had hun geleerd dat een eenzame wolf dikwijls optrad als verkenner voor een hele troep. Ongetwijfeld zat de rest van deze verscheurende beesten ergens vlak in de buurt verscholen. Terwijl de jongens doodstil bleven toekijken, rekte de wolf zich uit, stak zijn spitse kop in de lucht en richtte zijn oren op. Uit de verte, klonk opeens een langgerekt, klaaglijk gehuil. Dit was het sein voor de wolf om van de heuvel te springen. Een ogenblik later was hij in het duister verdwenen.

De jongens wachtten voorzichtigheidshalve nog een tijdje voordat ze hun weg vervolgden.

„Lopen wat je kunt!" schreeuwde Eddi zijn metgezel toe.

„De grijze herder heeft zijn schapen gevonden," zei Eddi gerustgesteld.

„Laat ons hopen dat de schapen snelle benen hebben, een gunstige wind en een sterk hart," voegde Bryn eraan toe. „De goden zijn ons genadig. Ze hebben de wind uit de goede richting laten komen. Het beest heeft niet de lucht van ons gekregen."

Nauwelijks had hij dit gezegd of ze hoorden een verdacht geritsel in de laag bevroren bladeren die de grond in het bos bedekte. Even dachten ze nog dat dit het gevolg was van een plotselinge windvlaag, maar op hetzelfde ogenblik barstte van dichtbij een woest gehuil los. In een flits ging het door hen heen dat de wolven, op het spoor van hun verkenner, de plek moesten passeren waar zij zich hadden verborgen.

„Lopen wat je kunt!" schreeuwde Eddi zijn metgezel toe en meteen begon hij zo snel als zijn benen hem konden dragen naar de dichtstbijzijnde boom te rennen. Vlak achter elkaar vlogen ze door het kreupelhout. Ze voelden noch de doornige struiken die hun benen tot bloedens toe verwondden, noch de zwiepende takken die hen langs het gezicht striemden. Een stevige boom — dat was hun enige redding!

Nog voordat ze een stam hadden bereikt die geschikt was om in te klimmen, verstijfden ze opnieuw van schrik. Met een angstaanjagend geluid, dat aan het gillen van een kind deed denken, sprong er vlak voor hun voeten iets op. Ze waren te erg geschrokken om onmiddellijk te beseffen wat er gaande was en renden blindelings voort. Toen ze goed en wel in het bos waren aangeland, drong het plotseling tot hen door. Ze hadden een hert gestoord in zijn slaap, het dier was op de vlucht geslagen en was pardoes op de troep wolven afgegaan. In een oogwenk was het hert door de wolven besprongen. De beide jongens zagen niets om zich heen dan de vage omtrekken van stammen en struiken maar het gehuil en gekerm dat tot hen doordrong, kenden ze maar al te goed: het was duidelijk dat de troep wilde beesten zich aan het verzadigen was.

De jongens rilden van afschuw, maar begrepen ook dat dit hun kans was om het vege lijf te redden. Ze lieten hun plan om in een boom te klimmen varen en zetten het opnieuw op een lopen om de tijdwinst die hun zo onverwachts in de schoot was gevallen, tot het uiterste te benutten. Eerst toen het lawaai van het wolvenmaal in de verte was uitgestorven, gunden ze zich een kans om weer wat op adem te komen. Hijgend hielden ze nog een tijdlang stevig de pas erin. Tenslotte kwamen ze tot de ontdekking dat ze een smal paadje hadden bereikt, dat in het struikgewas was uitgehakt. Dit kon niets anders betekenen dan dat ze de een of andere open plek naderden, misschien een plaats waar een jager of woudloper woonde! Ze overlegden op gedempte toon wat hun verder te doen stond en slenterden langzaam het pad af. Even later merkten ze dat de boomstammen een zweverig lichtschijnsel begonnen te weerkaatsen, waarvan de oorsprong hun nog niet duidelijk was. Het tweetal bleef staan en keek behoedzaam om zich heen.

Wordt vervolgd

Tiger Joe heeft een list bedacht om achter de waarheid te komen die de inboorlingen voor hem verborgen houden

TIGER-JOE en

de luipaardmannen

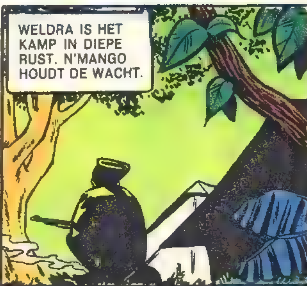

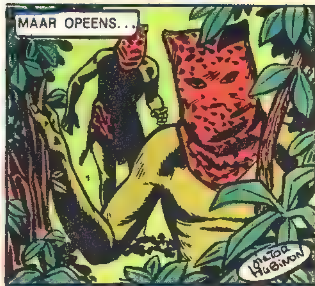

SPRO

ZIJ BRACHTEN DE [SPRO]OKJES WEER TOT LEVEN

Kennissen en vrienden van de gebroeders Grimm keken verrast op toen de broers hun vroegen: „Zeg, hebben jullie misschien wat oude kleren voor ons?" De broers, die in Kassel in Duitsland woonden, hadden het niet breed, maar ze waren nu ook weer niet zo arm dat ze in afgedragen kleren moesten rondlopen. Jacob zei er dan ook meteen bij: „Wij hebben die kleren niet nodig om zelf te dragen, maar ze moeten ons helpen om aan oude volksverhalen te komen." Jacob woonde op een kamer in een achterafstraatje bij een oude, gepensioneerde sergeant, die heel veel oude verhalen kende, maar ze niet wilde vertellen. Toen de broers in de gaten kregen dat de man in oude kleren handelde, kregen ze hem zover dat hij hun voor ieder stel gedragen kleren dat ze hem gaven een verhaal vertelde.

De gebroeders Grimm hadden al belangstelling voor oude volksverhalen en sprookjes toen ze nog aan de universiteit van Marburg studeerden. Een van de professoren daar vertelde hun van de wonderlijke en rijke erfenis aan sprookjes uit de middeleeuwen, die helaas spoedig vergeten zou zijn.

Wilhelm herinnerde zich veel verhalen die hij gehoord had in Hanau, waar hij in 1786 geboren was. Jacob, die zes jaar ouder was dan zijn broer, vond dat al deze sprookjes waard waren om verzameld te worden en voor het nageslacht bewaard te blijven.

Toen de broers Kassel verlieten en zich vestigden in het dichtbij gelegen dorpje Niederzwehren, maakten ze daar kennis met een zekere Katherina Viehmann, de vrouw van de kleermaker uit het dorp.

Deze Katherina wist een heleboel sprookjes te vertellen. Repelsteeltje, Sneeuwwitje, Kleinduimpje, Het ganzenhoedstertje en vele andere hebben we aan haar goede geheugen te danken. De gebroeders Grimm noemden haar „het sprookjesvrouwtje van Niederzwehren". De verhalen die zij kende waren vaak al eeuwen oud. De broers schreven ze op precies zoals zij ze vertelde. Toen het bekend werd dat de Grimms op zoek waren naar sprookjes, waren er vele mensen die hen wilden helpen. Een van de behulpzaamste was het meisje Dortchen Wild. Zij herinnerde zich sprookjes die haar verteld waren toen ze nog een kind was. Het mooie en bekende sprookje van Hans en Grietje hebben we aan haar te danken. Het is misschien wel aan datzelfde sprookje te danken dat Dortchen en Wilhelm Grimm niet lang na hun eerste ontmoeting trouwden.

In het jaar 1812, het jaar waarin Napoleon uit Rusland terugtrok, publiceerden de gebroeders Grimm hun eerste boek met sprookjes. De uitgever had er eerst niet veel in gezien. Wie zou deze vreemde verhalen nu willen lezen, vroeg hij zich af. Zijn gebrek aan vertrouwen bleek echter ongegrond, want de mensen kochten het boek maar al te graag en drie jaar later moest er al een tweede druk verschijnen. De Grimms verzamelden nog meer oude en meestal weinig bekende verhalen; ze hoorden ze van boeren, zwervers en oude mensen uit het armenhuis. Ze veranderden en verbeterden de sprookjes net zo lang tot het verhaal weer net zo was als het heel lang geleden verteld werd.

In het jaar 1857, twee jaar voor de dood van Wilhelm en zes jaar voor de dood van Jacob, verscheen de uiteindelijke uitgave. Vertalingen hiervan verschenen over de hele wereld, tot in India en Japan toe. Tegenwoordig worden de sprookjes van Grimm verteld van IJsland tot Zuid-Afrika en van China tot Californië. We hebben het aan Wilhelm en Jacob Grimm te danken dat al deze sprookjesverhalen nu overal bekend en geliefd zijn.

Jacob en Wilhelm Grimm vonden hun verhalen op de vreemdste manieren. Soms ruilden ze ze zelfs voor oude kleren...

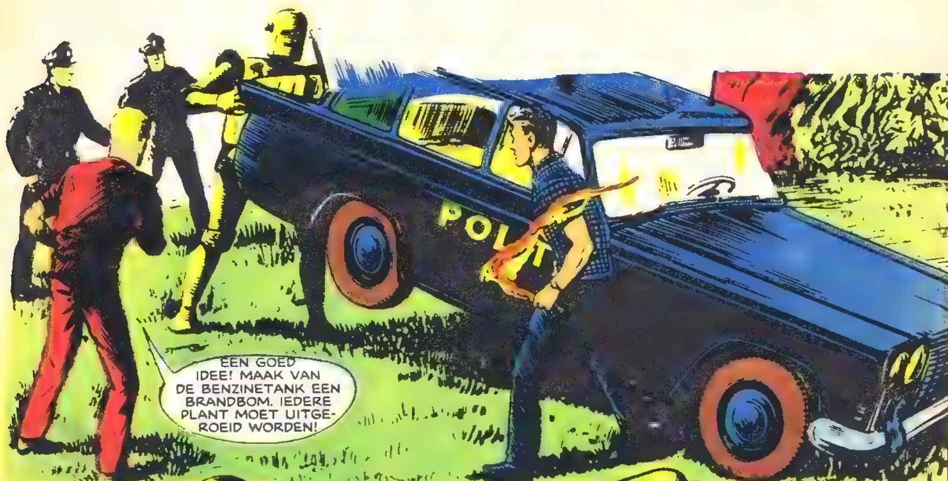
HOE HANS EN GRIETJE EEN FORTUIN VINDEN

In een groot bos leefde eens een arme houthakker met zijn gezin. Er kwam hongersnood in het land en de man wist niet hoe hij zijn gezin te eten moest geven. De stiefmoeder van zijn twee kinderen raadde hem aan ze in het bos achter te laten, zodat zij tenminste nog een beetje voor zichzelf overhielden. De houthakker stemde met een gebroken hart toe. De kinderen hadden alles afgeluisterd en waren natuurlijk heel verdrietig. Hans bedacht een plannetje. Zachtjes kroop hij de tuin in en vulde zijn zakken met steentjes. De volgende morgen gingen Hans en Grietje met hun vader mee naar het bos. Maar Hans liet een spoor van steentjes achter en zo kon hij 's avonds met zijn zusje de weg naar huis terugvinden. Toen de houthakker zijn kinderen weer zag, was hij erg blij, maar de stiefmoeder was woedend. De honger werd steeds erger en de houthakker moest van zijn vrouw de kinderen opnieuw wegbrengen. Weer luisterden de kinderen het gesprek af, maar nu kon Hans geen steentjes zoeken, want de deur was op slot. De volgende morgen gingen ze op pad en Hans verkruimelde een stuk brood om zo een spoor naar huis te maken. Toen ze terug wilden gaan, was het brood echter verdwenen; de vogels hadden het opgegeten. Ze verdwaalden en kwamen bij een huisje, dat gemaakt was van snoep. Toen ze ervan wilden gaan eten kwam de heks, die het huisje bewoonde, naar buiten. Ze sloot Hans op om hem vet te mesten en daarna op te eten; Grietje moest het zware werk doen. Op een dag wilde de heks Hans opeten. Grietje moest daarom de oven flink opstoken. Toen de heks even niet oplette, duwde Grietje haar in de oven en bevrijdde haar broer. Toen ze weg wilden gaan, zagen ze een kistje met juwelen staan. Dit namen ze mee. Na veel zoeken vonden ze de weg terug naar huis. Hun slechte stiefmoeder was intussen gestorven en met hun vader leefden ze nog lang en gelukkig.

De houthakker vond het verschrikkelijk om zijn kinderen achter te laten, maar hij kon niet anders.

TED, KEN EN ARCHIE ZITTEN NOG STEEDS ACHTER DE TWEE SCHURKEN AAN DIE PROFESSOR MANNING ONTVOERD HEBBEN. DE STRIJD WORDT ZE WEL HEEL MOEILIJK GEMAAKT DOOR DE GROEISTRALER VAN DE PROFESSOR, DIE VOLKOMEN MACHTELOOS IS.

DE MAN VAN STAAL

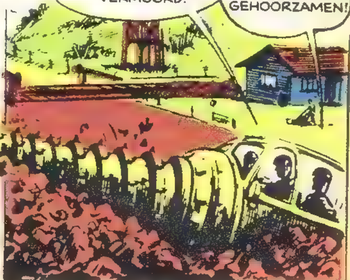

TED ZEGT TEGEN DE INSPECTEUR...

ONDERTUSSEN GAAT DE MOL MET DE PROFESSOR ERVANDOOR!

RICHT DE STRAAL OP DIE TUIN DAAR! MET VOLLE STERKTE!
IK KAN NIET ANDERS!

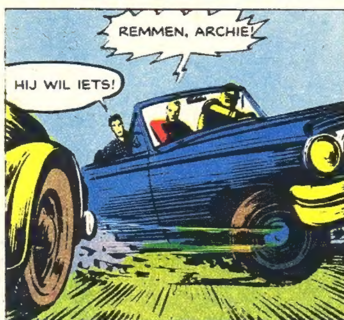

HET IS OF DE LUCHT KRAAKT!
HET GRAS GROEIT ALS BAMBOE!

DE OVERWEG WORDT DOOR ENORME BLOEMEN OVERWOEKERD!
HET WERKT ALLEMAAL GEWELDIG!

ALLE TREINSIGNALEN ZIJN KAPOT...
OOK DE TELEFOON DOET HET NIET!
DE EXPRES NADERT!

DE MOL VERDWIJNT...
WE ZIJN KLAAR VOOR DE EERSTE OVERVAL!

OP DAT MOMENT...
PAS OP, ARCHIE! DIE IDIOOT RIJDT AAN DE VERKEERDE KANT!

REMMEN, ARCHIE!
HIJ WIL IETS!

EEN STALEN MOL, ENORME PLANTEN! ALS DE TREIN KOMT GEBEUREN ER ONGELUKKEN...
WAT! STAP IN!

HET IS EEN KWESTIE VAN LEVEN OF DOOD, ARCHIE!

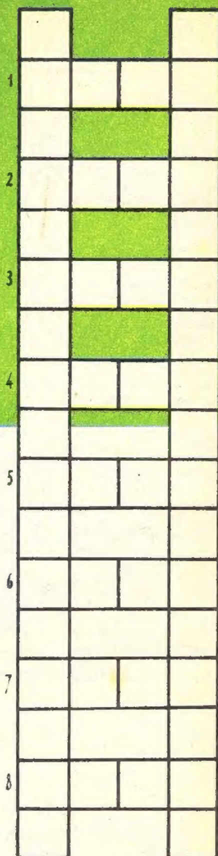

DE FLUIT KLINKT AL...
HET IS HOPELOOS! HIJ RIJDT MEER DAN HONDERDVIJFTIG KILOMETER!

Wie puzzelt er mee?

LADDERRAADSEL

Op de sporten van deze ladder moeten acht woorden volgens onderstaande omschrijvingen ingevuld worden. Als je klaar bent en de goede woorden gekozen hebt, vormen de letters op de bomen van de ladder van boven naar beneden gelezen twee bloemenamen.

1 Stenen wand
2 Spaanse veldheer in de tachtigjarige oorlog
3 Zuiver; schoon
4 Postinstelling voor het overmaken van geld
5 Afkorting van Marinus
6 Land in het Nabije Oosten
7 Laagwater
8 Ovale, meestal zinken bak

OPTELSOM

LOVER + TAM = ROETVLAM

Als je de letters van de eerste twee woorden (elk afzonderlijk) van plaats laat verwisselen, kun je twee nieuwe woorden maken, die tezamen één groot woord vormen, dat weer uit dezelfde letters bestaat als het derde woord in de opgave.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT HET VORIGE NUMMER

Een-woord-rebus

S - LANGE M - EN - S = SLANGEMENS

Kruiswoordpuzzel

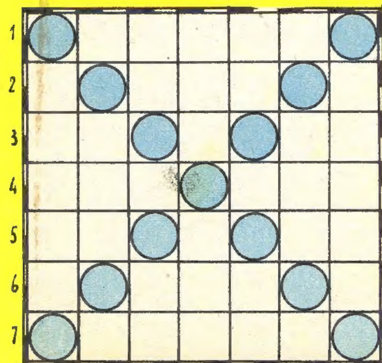
```
  S T I P   A A R D
S   A   E L K   E   S
M E R E L   K O G E L
A   W   U   E   E   E
L E E U W   R E N T E
  V             I
K A P O T   S L A N G
A   L   O   T   F   A
S T O O M   R A V IJ N
T   M   B L IJ  A   S
  O P O E   D O L K
```

Drievoudig tovervierkant

```
S O K
O M A
K A P E R
    E R E
    R E K E L
        E V A
        L A K
```

INVUL-PUZZEL

In dit vierkant moeten van links naar rechts zeven woorden komen te staan. Als je alles goed ingevuld hebt, zullen op de schuine rijen van links boven naar rechts onder en van links beneden naar rechts boven twee plantenamen te lezen zijn.

1. Plechtig verzoek (voor een huwelijk bijvoorbeeld)
2. Wagen waarvoor een os gespannen is
3. Wandmeubel waaraan men zijn kleren hangt
4. Ongeluk
5. Kamer
6. Het masseren
7. Werktuig

KOPPELWOORDEN

Bij de gewone koppelwoordraadsels moet je tussen twee verschillende woorden een ander woord zetten, dat met het voorste en het achterste woord een ander woord vormt. Maar ditmaal is het voorste woord hetzelfde als het achterste woord; daartussen moet je dus een ander woord zoeken. Bijvoorbeeld DRUK en POT; ertussen komt dan het woord INKT; de nieuwe woorden worden dan DRUKINKT en INKTPOT.

RAAD	RAAD
ZUUR	ZUUR
SLAG	SLAG
STAM	STAM
LAND	LAND

Alona Wildebras

Heeft Alona werkelijk geen kans? Dat horen we volgende week!

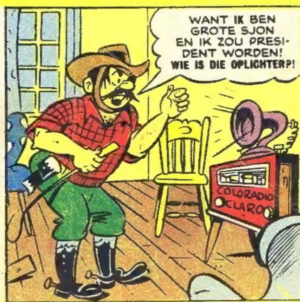

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.